

Teismo praktikos rinkinys

TEISINGUMO TEISMO (pirmoji kolegija) SPRENDIMAS

2024 m. balandžio 30 d.*

„Valstybės įsipareigojimų neįvykdymas – SESV 259 straipsnis – Direktyva 2014/49/ES – Indėlių garantijų sistemos (IGS) – 14 straipsnio 3 dalis – Vienos valstybės narės IGS kredito įstaigos veiklos perkėlimas į kitos valstybės narės IGS – Įnašų, sumokėtų į buveinės valstybės narės IGS per 12 mėnesių iki veiklos perkėlimo, pervedimas priimančiosios valstybės narės IGS – Pareiga – Įnašų nepervedimas – Veiksmingumas – Lojalaus bendradarbiavimo principas“

Byloje C-822/21

dėl 2021 m. gruodžio 30 d. pagal SESV 259 straipsnį pareikšto ieškinio dėl įsipareigojimų neįvykdymo

Latvijos Respublika, atstovaujama J. Davidoviča, K. Pommere ir I. Romanovska,

ieškovė,

palaikoma:

Estijos Respublikos, atstovaujamos M. Kriisa,

Lietuvos Respublikos, atstovaujamos K. Dieninio ir V. Kazlauskaitės-Švenčionienės,

Europos Komisijos, atstovaujamos E. Ljung Rasmussen, A. Nijenhuis, K. Simonsson ir D. Triantafyllou,

įstojusių į bylą šalių,

prieš

Švedijos Karalystę, atstovaujamą H. Shev ir O. Simonsson,

atsakovę,

TEISINGUMO TEISMAS (pirmoji kolegija),

kurį sudaro kolegijos pirmininkas A. Arabadžiev, teisėjai T. von Danwitz, P. G. Xuereb (pranešėjas), A. Kumin ir I. Ziemele,

generalinis advokatas J. Richard de la Tour,

* Proceso kalba: švedų.

kancleris A. Calot Escobar,

atsižvelgęs į rašytinę proceso dalį,

susipažinęs su 2023 m. rugsėjo 7 d. posėdyje pateikta generalinio advokato išvada,

priima šį

Sprendimą

1. Ieškiniu Latvijos Respublika prašo Teisingumo Teismo pripažinti, kad Švedijos Karalystė neįvykdė įsipareigojimų pagal 2014 m. balandžio 16 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyvos 2014/49/ES dėl indėlių garantijų sistemų (OL L 173, 2014, p. 149) 14 straipsnio 3 dalį ir ESS 4 straipsnio 3 dalį.

Teisinis pagrindas

Sąjungos teisė

2. Direktyvos 2014/49 3 ir 37 konstatuojamosios dalys suformuluotos taip:

„(3) ir įsisteigimo laisvės, ir laisvės teikti finansines paslaugas atžvilgiu ši direktyva yra esminė priemonė siekiant sukurti vidaus rinką kredito įstaigų srityje; ja kartu didinamas bankų sistemos stabilumas ir indėlininkų apsauga. Atsižvelgiant į išlaidas, kurias patiria visa ekonomika kredito įstaigai nevykdant įsipareigojimų, ir į neigiamą tokio įsipareigojimų nevykdymo poveikį finansų stabilumui ir indėlininkų pasitikėjimui, pageidautina ne tik numatyti kompensavimą indėlininkams, bet ir leisti valstybėms narėms veikti pakankamai lanksčiai, kad [indėlių garantijų sistemos (IGS)] galėtų įgyvendinti priemones siekiant sumažinti būsimų reikalavimų IGS tikimybę. Tos priemonės turėtų visuomet atitikti valstybės pagalbos taisykles.

<...>

(37) indėlių apsauga yra esminis elementas baigiant kurti vidaus rinką, taip pat būtinas kredito įstaigų priežiūros sistemos papildymas, kadangi ja užtikrinamas visų atitinkamoje finansų rinkoje veikiančių įstaigų solidarumas tuo atveju, jei kuri nors iš jų nebevykdytų įsipareigojimų. Todėl valstybės narės turėtų galėti leisti IGS savanoriškai skolinti viena kitai pinigus.“

3. Direktyvos 2014/49 10 straipsnio „IGS finansavimas“ 1 ir 2 dalyse numatyta:

„1. Valstybės narės užtikrina, kad IGS turėtų tinkamas sistemas savo potencialiems įsipareigojimams nustatyti. IGS turimi finansiniai ištekliai turi būti proporcingi tiems įsipareigojimams.

IGS turimi finansiniai ištekliai surenkami iš įnašų, kuriuos šių sistemų nariai turi mokėti bent kas metus. Tai netrukdo gauti papildomų lėšų iš kitų šaltinių.

2. Valstybės narės užtikrina, kad ne vėliau kaip 2024 m. liepos 3 d. IGS turimi finansiniai ištekliai pasiektų bent 0,8 % jos narių apdraustųjų indėlių sumos tikslinį lygį.

Tais atvejais, kai finansavimo galimybės nesiekia tikslinio lygio, įnašų mokėjimas atnaujinamas bent iki tol, kol vėl bus pasiektas tikslinis lygis.

Jei po to, kai pirmą kartą pasiekiamas tikslinis lygis, turimi finansiniai ištekliai sumažėjo iki mažiau nei dviejų trečdalių tikslinio lygio, nustatomi tokio dydžio reguliarūs įnašai, kad tikslinį lygį būtų galima pasiekti per šešerius metus.

Nustatant reguliarius įnašus tinkamai atsižvelgiama į verslo ciklo fazę ir poveikį, kurį procikliniai įnašai galėtų turėti nustatant metinius įnašus pagal šį straipsnį.

Valstybės narės gali ne daugiau kaip ketveriais metais pratęsti pradinį laikotarpį, nurodytą pirmoje pastraipoje, jeigu iš IGS išmokėta bendra išmokų suma viršija 0,8 % apdraustųjų indėlių.“

4 Šios direktyvos 14 straipsnio „Bendradarbiavimas Sąjungoje“ 3 ir 4 dalyse nustatyta:

„3. Jei kredito įstaiga nebedalyvauja IGS ir prisijungia prie kitos IGS, įnašai, sumokėti per 12 mėnesių iki dalyvavimo pabaigos, išskyrus specialius įnašus pagal 10 straipsnio 8 dalį, perkeliama į kitą IGS. Ši nuostata netaikoma, jei kredito įstaiga buvo pašalinta iš IGS pagal 4 straipsnio 5 dalį.

Jei kredito įstaiga dalį veiklos perkelia į kitą valstybę narę ir dėl to ta veiklos dalis patenka į kitą IGS, tos kredito įstaigos įnašai, sumokėti per 12 mėnesių iki perkėlimo, išskyrus specialius įnašus pagal 10 straipsnio 8 dalį, perkeliama į kitą IGS proporcingai perkeltų apdraustųjų indėlių sumai.

4. Valstybės narės užtikrina, kad buveinės valstybės narės IGS keistūsi 4 straipsnio 7 dalyje arba 4 straipsnio 8 ir 10 dalyse nurodyta informacija su priimančiose valstybėse narėse esančiomis IGS. Taikomi tame straipsnyje nustatyti apribojimai.

Jei kredito įstaiga ketina pereiti iš vienos IGS į kitą pagal šią direktyvą, ji apie tokį ketinimą praneša ne vėliau kaip prieš šešis mėnesius. Per tą laikotarpį kredito įstaiga toliau privalo mokėti tiek *ex ante*, tiek *ex post* finansavimo įnašus savo pradinei IGS pagal 10 straipsnį.“

Švedijos teisė

5 *Lag om insättningsgaranti* (Indėlių garantijų įstatymas, SFS 1995, Nr. 1571) 13 straipsnyje nustatyta, kad Švedijos indėlių garantijų institucija kiekvienais metais priima sprendimą dėl mokėtinų įnašų dydžio ir kad jie turi būti sumokėti per mėnesį nuo šio sprendimo priėmimo dienos.

6 Pagal šio įstatymo 14 straipsnį tuo atveju, jei perleidžiama visa kredito įstaiga ar jos dalis ir ji prisijungia prie kitos IGS, per 12 mėnesių iki perkėlimo jos sumokėti įnašai pervedami į kitą IGS.

Ginčo aplinkybės

7 *Nordea Bank AB* yra Europos finansinių paslaugų grupė, kurios buveinė yra Švedijoje ir kuri yra Švedijos IGS narė. Iki 2017 m. rugsėjo 30 d. ši grupė veikė Estijoje, Latvijoje ir Lietuvoje per filialus.

- 8 2017 m. spalio 1 d. *Nordea Bank* perkėlė savo filialų, esančių šiose trijose valstybėse narėse, veiklą minėtose valstybėse įsteigtiems *DNB Banka AS* filialams. Tą pačią dieną šių filialų veikla buvo perkelta iš Švedijos IGS į Estijos, Latvijos ir Lietuvos IGS.
- 9 2017 m. spalio 3 d. sprendimu Švedijos indėlių garantijų institucija nusprendė nepervesti į Latvijos IGS įnašų, kuriuos *Nordea Bank* sumokėjo Švedijos IGS už indėlius, susijusius su jo filialo Latvijoje veikla (toliau – 2017 m. spalio 3 d. Švedijos indėlių garantijų institucijos sprendimas). Tame sprendime ši institucija nusprendė, kad per 12 mėnesių iki *Nordea Bank* filialo veiklos perkėlimo į Latvijos IGS dienos, t. y. laikotarpiu nuo 2016 m. spalio 1 d. iki 2017 m. rugsėjo 30 d., jis nesumokėjo jokio įnašo Švedijos IGS, todėl Direktyvos 2014/49 14 straipsnio 3 dalyje numatytos įnašų perkėlimo sąlygos nebuvo įvykdytos.
- 10 Pagal Švedijos teisę *Nordea Bank* turėjo vieno mėnesio terminą savo metiniam įnašui sumokėti nuo kiekvieno Švedijos indėlių garantijų institucijos sprendimo. Šios institucijos 2016 m. metinio sprendimo priėmimo data yra 2016 m. rugsėjo 2 d., o *Nordea Bank* savo įnašą Švedijos IGS pervadė 2016 m. rugsėjo 30 d. Įnašą už 2017 m. *Nordea Bank* sumokėjo 2017 m. spalio 13 d., remdamasi 2017 m. rugsėjo 14 d. minėtos institucijos metiniu sprendimu. Švedijos IGS įnašų negavo nuo 2016 m. spalio 1 d. iki 2017 m. rugsėjo 30 d., t. y. 12 mėnesių laikotarpiu iki nagrinėjamo perkėlimo.
- 11 Sprendimais, analogiškais nurodytajam šio sprendimo 9 punkte, Švedijos indėlių garantijų institucija taip pat nusprendė nepervesti į Estijos ir Lietuvos IGS įnašų, kuriuos *Nordea Bank* sumokėjo Švedijos IGS už indėlius, susijusius su jos filialų Estijoje ir Lietuvoje veikla.
- 12 Latvijos Respublika neginčijo 2017 m. spalio 3 d. Švedijos indėlių garantijų institucijos sprendimo Švedijos teismuose.
- 13 Vis dėlto 2019 m. kovo 27 d. raštu Latvijos indėlių garantijų institucija paprašė Europos Komisijos pateikti savo nuomonę dėl Direktyvos 2014/49 14 straipsnio 3 dalies aiškinimo.
- 14 2020 m. spalio 9 d. rašte pateiktame atsakyme Komisija pažymėjo, kad šios nuostatos formuluotė yra neišsami ir joje nenumatyta konkrečių intervencinių priemonių scenarijų tais atvejais, jei nacionalinė indėlių garantijų institucija priimtų sprendimą pratęsti įnašų mokėjimo terminą, taip leisdamą skirtingai aiškinti minėtą nuostatą.
- 15 Trijų Baltijos valstybių indėlių garantijų institucijos pradėjo tarpininkavimo procedūrą su Švedijos indėlių garantijų institucija Europos bankininkystės institucijoje (EBI); ši 2019 m. nutraukė bylą šalims nepasiekus susitarimo.

Ikiteisminė procedūra

- 16 2021 m. gegužės 10 d. Latvijos Respublika, remdamasi SESV 259 straipsnio antra pastraipa, pateikė skundą Komisijai ir paprašė pateikti pagrįstą nuomonę, motyvuodama tuo, kad Švedijos Karalystė pažeidė Sąjungos teisę, visų pirma Direktyvos 2014/49 14 straipsnio 3 dalį, kai atsisakė pervesti į Latvijos IGS *Nordea Bank* Latvijos filialo sumokėtus įnašus už 12 mėnesių laikotarpį iki šio filialo veiklos perkėlimo.
- 17 Remdamasi SESV 259 straipsnio trečia pastraipa, Komisija paragino Švedijos Karalystę pateikti pastabas dėl šio skundo.

- 18 2021 m. birželio 22 d. Švedijos Karalystė pateikė savo pastabas raštu Komisijai.
- 19 2021 m. liepos 1 d. Komisija išklause Latvijos Respubliką ir Švedijos Karalystę. Švedijos Karalystė nurodė, kad jeigu įnašai būtų buvę pervesti per 12 mėnesių iki narystės IGS pakeitimo, į Latvijos IGS pervestina įnašų suma būtų maždaug 500 000 EUR.
- 20 2021 m. liepos 30 d. Komisija pateikė pagrįstą nuomonę, joje padarė išvadą, kad, pirma, Švedijos Karalystė pažeidė Direktyvos 2014/49 14 straipsnio 3 dalį, siejamą su šios direktyvos 10 straipsnio 1 dalimi, ir, antra, ji nepažeidė ESS 4 straipsnio 3 dalies.

Procesas Teisingumo Teisme

- 21 2021 m. gruodžio 30 d. Teisingumo Teismo kanceliarija gavo šį Latvijos Respublikos ieškinį dėl įsipareigojimų neįvykdymo pagal SESV 259 straipsnį.
- 22 Savo ieškinyje ji Teisingumo Teismo prašo:

- pripažinti, kad Švedijos Karalystė neįvykdė įsipareigojimų pagal Direktyvos 2014/49 14 straipsnio 3 dalį, nes atsisakiusi perkelti į Latvijos IGS įnašus, kuriuos *Nordea Bank* Latvijos filialas pervedė į Švedijos IGS už 12 mėnesių laikotarpį iki šio filialo veiklos perkėlimo remiantis šia nuostata, Švedijos Karalystė veikė priešingai šios direktyvos tikslui ir neužtikrino jos nuostatų veiksmingumo,
- pripažinti, kad Švedijos Karalystė neįvykdė įsipareigojimų pagal ESS 4 straipsnio 3 dalį, nes atsisakiusi perkelti į Latvijos IGS įnašus, kuriuos *Nordea Bank* Latvijos filialas pervedė į Švedijos IGS už 12 mėnesių laikotarpį iki šio filialo veiklos perkėlimo, kaip to reikalaujama pagal Direktyvos 2014/49 14 straipsnio 3 dalį, Švedijos Karalystė darė neigiamą poveikį bendrosios rinkos integracijai ir taip kenkė Europos Sąjungos valstybių narių tarpusavio pasitikėjimui, o šis yra būtina tarpvalstybinės integracijos sąlyga.

Jei Teisingumo Teismas pripažintų, kad Švedijos Karalystė neįvykdė įsipareigojimų pagal Direktyvos 2014/49/ES 14 straipsnio 3 dalį ir ESS 4 straipsnio 3 dalį, Latvijos Respublika Teisingumo Teismo prašo:

- įpareigoti Švedijos Karalystę nutraukti konstatuotą pažeidimą ir iš Švedijos IGS perkelti į Latvijos IGS visą *Nordea Bank* Latvijos filialo sumokėtų įnašų sumą, apskaičiuotą už 12 mėnesių laikotarpį iki šio filialo veiklos perkėlimo, kaip to reikalaujama pagal Direktyvos 2014/49 14 straipsnio 3 dalį,
 - pripažinti, kad jei Direktyvos 2014/49 14 straipsnio 3 dalį reikėtų aiškinti siaurai, ji būtų suderinama su šia direktyva siekiamu tikslu ir Švedijos IGS pareiga perkelti į Latvijos IGS *Nordea Bank* Latvijos filialo sumokėtus įnašus ir
 - priteisti iš Švedijos Karalystės bylinėjimosi išlaidas.
- 23 2022 m. gegužės 19, 25 ir 30 d. sprendimais Estijos Respublikai, Lietuvos Respublikai ir Komisijai buvo leista įstoti bylą palaikyti Latvijos Respublikos reikalavimų.
 - 24 Estijos Respublika palaiko ieškinio pirmąjį, trečiąjį ir penktąjį reikalavimus.

- 25 Lietuvos Respublika palaiko visus ieškinio reikalavimus.
- 26 Komisija palaiko ieškinio pirmąjį reikalavimą.
- 27 Švedijos Karalystė Teisingumo Teismo prašo:
- atmesti Latvijos Respublikos ieškinį ir
 - priteisti iš Latvijos Respublikos bylinėjimosi išlaidas.

Dėl ieškinio

Dėl priimtimumo

Šalių argumentai

- 28 Pirma, Švedijos Karalystė ginčija viso šio ieškinio priimtimumą. Ši valstybė narė iš esmės mano, kad Direktyvos 2014/49 14 straipsnio 3 dalies aiškinimas negali būti ginčijamas pareiškiant ieškinį dėl įsipareigojimų neįvykdymo pagal SESV 259 straipsnį. Viena vertus, šioje direktyvoje numatytas tik minimalus suderinimas. Kita vertus, pripažindama, kad pagal SESV 259 straipsnį nereikalaujama išnaudoti nacionalinių teisių gynimo priemonių, Švedijos Karalystė pabrėžia, kad Latvijos Respublika Švedijos teismuose neginčijo 2017 m. spalio 3 d. Švedijos indėlių garantijų institucijos sprendimo.
- 29 Be to, Švedijos Karalystė primena, kad iš Teisingumo Teismo jurisprudencijos matyti, jog ieškiniu dėl įsipareigojimų neįvykdymo siekiama, kad būtų konstatuoti ir nutraukti valstybės narės padaryti Sąjungos teisės pažeidimai ir kad ieškinys yra nepriimtinas, jeigu jame prašoma tik išaiškinti Sąjungos teisę. Latvijos Respublikos pareikštu ieškiniu visų pirma siekiama patikslinti Direktyvos 2014/49 14 straipsnio 3 dalies aiškinimą.
- 30 Antra, dėl pirmojo reikalavimo, susijusio su Direktyvos 2014/49 14 straipsnio 3 dalies pažeidimu, Švedijos Karalystė pažymi, kad nors per Komisijos surengtą 2021 m. liepos 1 d. klausymą Latvijos Respublika savo ieškinio reikalavimuose rėmėsi Direktyvos 2014/49 14 straipsnio 3 dalimi ir šios direktyvos 10 straipsniu, ši valstybė narė neteigė, kad Švedijos Karalystė neįvykdė įsipareigojimų pagal pastarąją nuostatą. Taigi Teisingumo Teismas negali nagrinėti, ar Švedijos Karalystė neįvykdė įsipareigojimų pagal šią nuostatą.
- 31 Dėl antrojo reikalavimo, susijusio su ESS 4 straipsnio 3 dalyje numatyto lojalaus bendradarbiavimo principo pažeidimu, ir dėl argumentų, kuriais grindžiamas šis reikalavimas, Švedijos Karalystė pažymi, kad per administracinę procedūrą Latvijos Respublika rėmėsi vienodo požiūrio principo pažeidimu, motyvuodama tuo, kad Suomijos Respublikos situacija buvo analogiška Latvijos Respublikos situacijai. Tokia situacija tariamai susiklostė dėl to, kad 2018 m. spalio 1 d. *Nordea Bank* perkėlė savo buveinę į Suomiją ir į Švedijos IGS per 12 mėnesių laikotarpį iki šio perkėlimo pervestos sumos Švedijos indėlių garantijų institucijos sprendimu buvo perkeltos į Suomijos IGS. Savo ieškinyje Latvijos Respublika, grįsdama šį reikalavimą, teigia, kad Švedijos Karalystė, klaidingai aiškindama Direktyvą 2014/49, pažeidė lojalaus bendradarbiavimo principą. Todėl

- Švedijos Karalystē mano, kad Latvijas Republika pakeitē savo argumentus, palyginti su tais, kuriuos ji pateikē per administracinē procedūrā, taigi šī reikalavimā, kaip jis suformuluotas, reikia atmesti kaip nepriimtina.
- 32 Galiausiai dėl trečiojo reikalavimo, kuriuo Latvijos Republika prašo Teisingumo Teismo nurodyti Švedijos Karalystei, kad Švedijos IGS perkeltų nagrinėjamus įnašus į Latvijos IGS, Švedijos Karalystē teigia, kad šiuo reikalavimu Teisingumo Teismo prašoma priteisti iš Švedijos Karalystės žalos atlyginimą. Kadangi ieškinio dėl įsipareigojimų neįvykdymo dalykas negali būti toks prašymas, šis prašymas turi būti atmestas.
- 33 Pirma, Latvijos Republika atsako, kad Švedijos Karalystės argumentas, grindžiamas tuo, kad Direktyvoje 2014/49 numatytas tik minimalus suderinimas, susijęs ne su bylos priimtinumu, o su jos esme.
- 34 Antra, ji teigia, kad jokioje Sąjungos teisės nuostatoje nereikalaujama, kad prieš pareiškiant ieškinį dėl įsipareigojimų neįvykdymo Teisingumo Teisme būtų išnaudotos visos nacionalinės teisių gynimo priemonės.
- 35 Trečia, ji nurodo, kad jos prašymas pripažinti įsipareigojimų neįvykdymą grindžiamas Direktyvos 2014/49 14 straipsnio 3 dalies, siejamos su šios direktyvos 10 straipsnio 1 dalimi, pažeidimu, ir teigia, kad 2021 m. gegužės 10 d. skunde prašė Komisijos pateikti pagrįstą nuomonę, kaip tai suprantama pagal SESV 259 straipsnio trečią pastraipą, dėl Švedijos IGS pareigos perkelti į Latvijos IGS *Nordea Bank* Latvijos filialo sumokėtus įnašus, apskaičiuotas už 12 mėnesių laikotarpį iki šio filialo veiklos perkėlimo, kaip to reikalaujama pagal Direktyvos 2014/49 14 straipsnio 3 dalį. Taigi ieškinyje ji neišplėtė ir nepakeitė ginčo dalyko.
- 36 Ketvirta, ji teigia, kad trečiuoju reikalavimu ji prašo Teisingumo Teismo ne priteisti iš Švedijos Karalystės žalos atlyginimą, bet nurodyti jai nutraukti konstatuotą pažeidimą. Latvijos Respublikos teigimu, įsipareigojimų neįvykdymas, kuriuo kaltinama Švedijos Karalystē, turi būti ne tik konstatuotas, bet ir nutrauktas. Tačiau nagrinėjamu atveju toks nutraukimas gali pasireikšti tik perkeliant į Latvijos IGS įnašus, kuriuos atsisakyta perkelti, o tai nėra žalos atlyginimas.

Teisingumo Teismo vertinimas

- 37 Visų pirma, kiek tai susiję su viso šio ieškinio priimtinumu, reikia konstatuoti, kad Švedijos Karalystės argumentas, jog Direktyvoje 2014/49 numatytas tik minimalus suderinimas, paremtas šios direktyvos aiškinimo klausimu, yra pateiktas dėl ieškinio dėl įsipareigojimų neįvykdymo pagrįstumo. Taigi šis argumentas nesusijęs su šio ieškinio priimtinumu.
- 38 Antra, dėl aplinkybės, kad Latvijos Republika Švedijos teisme neginčijo 2017 m. spalio 3 d. Švedijos indėlių garantijų institucijos sprendimo, pakanka pažymėti, kad pagal SESV 259 straipsnį pareikšto ieškinio dėl įsipareigojimų neįvykdymo priimtinumas nepriklauso nuo nacionalinių teisių gynimo priemonių išnaudojimo.
- 39 Trečia, dėl Švedijos Karalystės argumento, kad šis ieškinys dėl įsipareigojimų neįvykdymo yra nepriimtinas, nes juo visų pirma siekiama, kad būtų pateiktas Direktyvos 2014/49 14 straipsnio 3 dalies išaiškinimas, reikia priminti, kad SESV 259 straipsnyje

nustatyta procedūra siekiama, kad būtų konstatuoti ir nutraukti valstybės narės veiksmai, kuriais pažeidžiama Sąjungos teisė (šiuo klausimu žr. 2012 m. spalio 16 d. Sprendimo *Vengrija / Slovakija* C-364/10, EU:C:2012:630, 67 punktą ir jame nurodytą jurisprudenciją).

- 40 Žinoma, ieškinys pagal šią nuostatą, susijęs su būsimu ir galimu įsipareigojimų neįvykdymu arba tik su prašymu išaiškinti Sąjungos teisę, yra nepriimtinas (šiuo klausimu žr. 2012 m. spalio 16 d. Sprendimo *Vengrija / Slovakija* C-364/10, EU:C:2012:630, 68 punktą).
- 41 Vis dėlto savo ieškiniu Latvijos Respublika ne tik prašo išaiškinti Direktyvos 2014/49 14 straipsnio 3 dalį. Iš tiesų, kaip savo išvados 40 punkte iš esmės pažymėjo generalinis advokatas, ji prašo Teisingumo Teismo konstatuoti, kad atsisakiusi perkelti į Latvijos IGS įnašus, kuriuos *Nordea Bank* Latvijos filialas sumokėjo Švedijos IGS už 12 mėnesių laikotarpį iki šio filialo veiklos perkėlimo, kaip nurodyta šioje nuostatoje, Švedijos Karalystė neįvykdė įsipareigojimų pagal minėtą nuostatą, kad būtų nutrauktas tariamas įsipareigojimų neįvykdymas, ir tik šiuo tikslu Latvijos Respublika Teisingumo Teisme teigė, kad Švedijos IGS neteisingai aiškino šią nuostatą.
- 42 Taigi ši Švedijos Karalystės pateiktą trečiąjį argumentą, kuriuo siekiama užginčyti viso ieškinio dėl įsipareigojimų neįvykdymo priimtinumą, reikia atmesti.
- 43 Antra, dėl reikalavimo ar argumentų, kuriais remiasi Latvijos Respublika, priimtinumą reikia priminti, pirma, kiek tai susiję su Švedijos Karalystės argumentu, jog Latvijos Respublika savo ieškinyje negali remtis įsipareigojimų pagal Direktyvos 2014/49 10 straipsnį neįvykdymu, kad pagal SESV 259 straipsnį pareikšto ieškinio dalykas nustatomas per šiame straipsnyje numatytą ikiteisminę procedūrą ir turi būti grindžiamas tais pačiais motyvais ir pagrindais, kurie buvo nurodyti per šią procedūrą, todėl prieštaravimas, kuris nebuvo suformuluotas Komisijai pateiktame skunde, yra nepriimtinas proceso Teisingumo Teisme etape (pagal analogiją žr. 2012 m. gegužės 10 d. Sprendimo *Komisija / Nyderlandai*, C-368/10, EU:C:2012:284, 78 punktą ir 2018 m. balandžio 17 d. Sprendimo *Komisija / Lenkija (Belovežo giria)*, C-441/17, EU:C:2018:255, 65 punktą ir jame nurodytą jurisprudenciją).
- 44 Vis dėlto pagal šį reikalavimą bet kuriuo atveju neturi visiškai sutapti skunde Komisijai išdėstyti priekaištai ir ieškinyje pateikti reikalavimai, jei ginčo dalykas, apibrėžtas skunde, nebuvo išplėstas arba pakeistas (pagal analogiją žr. 2018 m. balandžio 17 d. Sprendimo *Komisija / Lenkija (Belovežo giria)*, C-441/17, EU:C:2018:255, 66 punktą ir jame nurodytą jurisprudenciją).
- 45 Nagrinėjamu atveju reikia pažymėti, kad, kaip savo išvados 48 punkte iš esmės nurodė generalinis advokatas, per Komisijoje pradėtą administracinę procedūrą Latvijos Respublika rėmėsi Direktyvos 2014/49 10 straipsnio 1 dalimi tik siekdama pagrįsti šios direktyvos 14 straipsnio 1 dalies aiškinimą, kad įrodytų pastarosios nuostatos pažeidimą, kaip matyti iš Komisijos pagrįstos nuomonės. Be to, ieškinyje ieškovė remiasi minėtos direktyvos 10 straipsnio 1 dalimi kaip Direktyvos 2014/49 14 straipsnio 1 dalies konteksto elementu, o tai patvirtina jos aiškinimą dėl pastarosios nuostatos, kurios pažeidimą ji prašo Teisingumo Teismo konstatuoti pirmajame reikalavime.
- 46 Taigi ieškinio motyvuose remdamasi šios direktyvos 10 straipsnio 1 dalimi, kad patvirtintų savo pateiktą minėtos direktyvos 14 straipsnio 1 dalies aiškinimą, Latvijos Respublika neišplėtė ginčo dalyko, apibrėžto per administracinę procedūrą Komisijoje.

- 47 Antra, dėl Švedijos Karalystės argumento, kad antrąjį reikalavimą, kaip jis suformuluotas ieškinyje, reikia atmesti kaip nepriimtina, nes Latvijos Respublika ieškinyje pakeitė savo argumentus, kuriais grindžiamas šis reikalavimas, palyginti su tais, kuriuos ji pateikė Komisijoje, reikia priminti, kad pateikdama šį reikalavimą Latvijos Respublika iš esmės teigia, kad Švedijos IGS atsisakymas perkelti į Latvijos IGS *Nordea Bank* Latvijos filialo sumokėtus nagrinėjamus įnašus Švedijos IGS prieštarauja lojalios bendradarbiavimo principui ir lygybės principui, nes panašioje teisinėje situacijoje Švedijos IGS perkėlė gautus įnašus į Suomijos IGS pagal Direktyvos 2014/49 14 straipsnio 3 dalį.
- 48 2021 m. gegužės 10 d. skunde Latvijos Respublika taip pat teigė, kad atsisakiusi perkelti nagrinėjamas išmokas Švedijos Karalystė pažeidė SESV 4 straipsnio 3 dalyje įtvirtintą lojalios bendradarbiavimo principą ir vienodo požiūrio į valstybių narių IGS principą.
- 49 Taigi, priešingai, nei teigia Švedijos Karalystė, Latvijos Respublika savo ieškinyje nepakeitė argumentų, kuriais grindžia šį reikalavimą, palyginti su tais, kuriuos ji nurodė per administracinę procedūrą Komisijoje.
- 50 Trečia, dėl Švedijos Karalystės argumento, kad trečiasis reikalavimas, kuriuo siekiama, kad Teisingumo Teismas priteistų iš Švedijos Karalystės žalos atlyginimą, yra nepriimtinas, reikia pažymėti, kad pateikdama šį reikalavimą Latvijos Respublika iš esmės prašo Teisingumo Teismo nurodyti Švedijos Karalystei nutraukti pažeidimą, konstatuotą Švedijos IGS perkeliant į Latvijos IGS bendrą įnašų, kuriuos *Nordea Bank* Latvijos filialas sumokėjo Švedijos IGS už Direktyvos 2014/49 14 straipsnio 3 dalyje nurodytą 12 mėnesių laikotarpį, sumą.
- 51 Iš Teisingumo Teismo jurisprudencijos matyti, kad ieškinyje dėl įsipareigojimų neįvykdymo Teisingumo Teismo gali būti prašoma tik konstatuoti įsipareigojimų neįvykdymą tam, kad jis būtų nutrauktas. Taigi Teisingumo Teismo negali būti prašoma, pavyzdžiui, nagrinėjant ieškinį dėl įsipareigojimų neįvykdymo, nurodyti valstybei narei imtis konkrečių veiksmų, kad ji laikytųsi Sąjungos teisės (šiuo klausimu žr. 2020 m. balandžio 2 d. Sprendimo *Komisija / Lenkija, Vengrija ir Čekijos Respublika (Laikinas tarptautinės apsaugos prašytojų perkėlimo mechanizmas)* (C-715/17, C-718/17 ir C-719/17, EU:C:2020:257, 56 punktą ir jame nurodytą jurisprudenciją).
- 52 Taigi, kadangi trečiuoju reikalavimu Latvijos Respublika prašo Teisingumo Teismo nurodyti Švedijos Karalystei pervesti jai nagrinėjamus įnašus, šis reikalavimas viršija tai, ko galima prašyti pareiškus ieškinį dėl įsipareigojimų neįvykdymo, kaip savo išvados 42 punkte iš esmės pažymėjo generalinis advokatas, todėl jį reikia pripažinti nepriimtiniu.
- 53 Ankstesniame punkte padaryta išvada nedaro poveikio valstybės narės pareigai pagal SESV 260 straipsnio 1 dalį imtis būtinų priemonių Teisingumo Teismo sprendimui įvykdyti, jei Teisingumo Teismas pripažįsta, kad minėta valstybė narė neįvykdė vieno iš įsipareigojimų pagal Sutartis.
- 54 Galiausiai dėl ketvirtojo reikalavimo reikia pažymėti, kad juo Latvijos Respublika prašo Teisingumo Teismo, „jeigu Direktyvos 2014/49 14 straipsnio 3 dalis galėtų būti aiškinama siaurai, nurodyti jos suderinamumą su šios direktyvos tikslu ir Švedijos [IGS] pareiga perkelti į Latvijos [IGS] *Nordea Bank* Latvijos filialo sumokėtus įnašus“.

- 55 Šiuo klausimu reikia priminti, kad ieškinio ir jame išdėstytų prieštaravimų priimtino sąlygos yra imperatyvaus pobūdžio, todėl Teisingumo Teismas gali jas išnagrinėti savo iniciatyva pagal savo Procedūros reglamento 150 straipsnį (šiuo klausimu žr. 2010 m. balandžio 29 d. Sprendimo *Vengrija / Vokietija*, C-160/08, EU:C:2010:230, 40 punktą).
- 56 Remiantis šio sprendimo 51 punkte nurodyta jurisprudencija, ieškinio ketvirtajame reikalavime pateiktas prašymas viršija tai, ko galima prašyti pareiškiant ieškinį dėl įsipareigojimų neįvykdymo.
- 57 Taigi ketvirtąjį reikalavimą taip pat reikia pripažinti nepriimtinu.

Dėl esmės

- 58 Grįsdama savo ieškinį Latvijos Respublika pateikia du prieštaravimus. Pirmajame ji priekaištuoja Švedijos Karalystei neįvykdžius įsipareigojimų pagal Direktyvos 2014/49 14 straipsnio 3 dalį. Antrajame prieštaravime ji priekaištuoja dėl ESS 4 straipsnio 3 dalyje įtvirtinto lojalios bendradarbiavimo principo pažeidimo.

Dėl pirmojo prieštaravimo, susijusio su Direktyvos 2014/49 14 straipsnio 3 dalies pažeidimu

– Šalių argumentai

- 59 Latvijos Respublika pirmiausia patikslina, kad neginčija Direktyvos 2014/49 perkėlimo į Švedijos teisę, tačiau mano, kad Švedijos Karalystė neteisingai taikė šios direktyvos 14 straipsnio 3 dalies reikalavimus, kai atsisakė perkelti į Latvijos IGS *Nordea Bank* Latvijos filialo sumokėtus įnašus Švedijos IGS, apskaičiuotas už 12 mėnesių laikotarpį iki šio filialo veiklos perkėlimo į Latvijos IGS.
- 60 Šiuo klausimu Latvijos Respublika, palaikoma į bylą įstojusių šalių, visų pirma teigia, kad minėta nuostata negali būti aiškinama siaurai ir turi būti aiškinama taip, kad IGS, kurios kredito įstaiga tampa nauju nariu, turi gauti šios kredito įstaigos įnašus, kurie buvo apskaičiuoti ir sumokėti už 12 mėnesių laikotarpį iki perkėlimo į šią IGS, neatsižvelgiant į tai, kada jie faktiškai buvo sumokėti. Taigi lemiamas veiksnys yra tai, kad kredito įstaigos įnašai, sumokėti į buveinės IGS, buvo apskaičiuoti ir jų buvo pareikalauta už nagrinėjamą laikotarpį, o ne momentas, kada prašomi įnašai buvo sumokėti ar įrašyti į šios IGS apskaitą.
- 61 Be to, ji teigia, kad Švedijos Karalystė, teikdama pirmenybę pažodiniam Direktyvos 2014/49 14 straipsnio 3 dalies aiškinimui ir atsisakiusi perkelti aptariamus įnašus į Latvijos IGS, neužtikrino šios nuostatos veiksmingumo ir pakenkė šios direktyvos, kuria, kaip nurodyta jos 3 konstatuojamojoje dalyje, siekiama palengvinti įsisteigimo laisvę ir laisvę teikti finansines paslaugas, taip pat prisidėti prie bankų sistemos stabilumo ir indėlininkų apsaugos, tikslų įgyvendinimui.
- 62 Be to, Švedijos Karalystės požiūris pakenktų valstybių narių tarpusavio pasitikėjimui, nes valstybės narės IGS, prie kurios kitos valstybės narės IGS narės ketina prisijungti, nebegalėtų tikėtis įnašų iš šios kitos valstybės narės perkėlimo.
- 63 Galiausiai Latvijos Respublika teigia, kad bendra pareiga mokėti metinius įnašus taip pat kyla iš Direktyvos 2014/49 10 straipsnio 1 dalies, pagal kurią valstybių narių IGS įpareigojama finansinius išteklius surinkti iš įnašų, kuriuos šių sistemų nariai turi mokėti bent kas metus. Kaip

- pagrįstoje nuomonėje pažymėjo Komisija, Švedijos Karalystės pateiktas Direktyvos 2014/49 14 straipsnio 3 dalies ir 10 straipsnio 1 dalies aiškinimas pažeistų priimančiosios valstybės narės IGS (toliau – priimančioji IGS), kuri nuo perdavimo dienos turi prisiimti atsakomybę už kredito įstaigos apdraustuosius indėlius, teises.
- 64 Estijos Respublika visų pirma patikslina, kad nors iš šios direktyvos 10 straipsnio 1 dalies matyti, jog valstybės narės privalo nustatyti, kokių dažnumu ir momentu turi būti mokami įnašai, akivaizdu, kad šie įnašai turi būti renkami ir mokami bent kartą per metus. Taigi, jei valstybė narė neužtikrina, kad įnašai būtų renkami ir mokami bent kartą per metus, ji negali laikytis iš minėtos direktyvos 14 straipsnio 3 dalies kylančios pareigos užtikrinti, kad tuo atveju, kai kredito įstaiga nebedalyvauja jos IGS ir prisijungia prie kitos valstybės narės IGS, įnašai, kuriuos ji sumokėjo per 12 mėnesių iki jos dalyvavimo pirminėje IGS pabaigos, būtų pervesti priimančiajai IGS.
- 65 Nagrinėjamu atveju įnašai buvo pervesti į Švedijos IGS neteisėtai, nes 12 mėnesių laikotarpiu iki *Nordea Bank* Latvijos filialo veiklos perkėlimo į Latvijos IGS, jai nebuvo pervesta jokie įnašai. Taigi tam, kad įvykdytų įsipareigojimus pagal Direktyvos 2014/49 10 straipsnio 1 dalį ir 14 straipsnio 3 dalį, Švedijos Karalystė turėjo nuspręsti, kad įnašai buvo sumokėti per šį 12 mėnesių laikotarpį.
- 66 Be to, Estijos Respublika teigia, kad, atsižvelgiant į šios direktyvos 14 straipsnio 4 dalį, pagal kurią, jei kredito įstaiga ketina pereiti iš vienos IGS į kitą pagal minėtą direktyvą, ji apie savo ketinimą turi pranešti bent prieš šešis mėnesius, Švedijos indėlių garantijų institucija turėjo gerokai prieš perdavimą turėti informaciją, kad *Nordea Bank* filialo veikla iš Švedijos IGS bus perkelta į Latvijos IGS. Taigi ji galėjo užtikrinti įnašų surinkimą taip, kad būtų galima įvykdyti iš Direktyvos 2014/49 14 straipsnio 3 dalies kylančią pareigą.
- 67 Galiausiai Estijos Respublika primena, kad EBI savo 2019 m. rugpjūčio 8 d. nuomonėje dėl indėlių tinkamumo finansuoti, garantijų lygio ir indėlių garantijų sistemų bendradarbiavimo (su ja galima susipažinti šios institucijos interneto svetainėje) pabrėžė, jog data, kai kredito įstaiga nusprendžia mokėti savo įnašus, kelia praktinių problemų. Taigi šioje nuomonėje EBI pasiūlė iš dalies pakeisti Direktyvos 2014/49 14 straipsnio 3 dalį; šį pasiūlymą palaiko Estijos Respublika, siekdama užtikrinti teisinį aiškumą ir išvengti problemų, panašių į kilusias šioje byloje.
- 68 Komisija priduria, kad įnašai, kuriuos IGS nariai pagal Direktyvos 2014/49 10 straipsnio 1 dalį kiekvienais metais turi mokėti IGS, gali būti laikomi atlygiu už indėlių garantiją tam tikrą laikotarpį. Taigi Direktyvos 2014/49 14 straipsnio 3 dalyje numatyta pareiga perkelti įnašus, kai dalis kredito įstaigos veiklos perkeliama į kitą IGS, grindžiama šios direktyvos 10 straipsnio 1 dalyje įtvirtinta pagrindine taisykle, susijusia su sistemos finansavimu. Iš tiesų Sąjungos teisės aktų leidėjas siekė, kad banko restruktūrizavimo atveju lėšos visada būtų prieinamos, kad jas būtų galima pervesti priimančiajai IGS, o ši galėtų įvykdyti įsipareigojimus pagal šią sistemą.
- 69 Be to, Komisijos teigimu, pagal Direktyvos 2014/49 14 straipsnio 3 dalį siekiama kompensuoti priimančiosios IGS finansinės rizikos padidėjimą tuo atveju, kai dalis kredito įstaigos apdraustųjų indėlių perkeliama iš vienos IGS į kitą, pavyzdžiui, restruktūrizuojant kredito įstaigą. Bet koks kitoks aiškinimas turėtų rimtų pasekmių vidaus rinkos sukūrimui ir pakenktų pasitikėjimui IGS ir valstybių narių kompetentingų institucijų bendradarbiavimui.

- 70 Švedijos Karalystė atsako, pirma, kad Direktyvos 2014/49 14 straipsnio 3 dalies formuluotė yra aiški ir nedviprasmiška. Joje numatyta, kad per 12 mėnesių laikotarpį iki perkėlimo į priimančią IGS sumokėtas įnašas pervedamas šiai IGS. Taigi ši nuostata apima visą per šį laikotarpį sumokėtų įnašų sumą, neatsižvelgiant į laikotarpį, su kuriuo jie susiję.
- 71 Antra, Direktyvos 2014/49 14 straipsnio 3 dalies kontekstas taip pat nepatvirtina Latvijos Respublikos ir įstojusių į bylą šalių siūlomo aiškinimo.
- 72 Tai, kad šios direktyvos 10 straipsnio 1 dalyje nustatyta, jog įnašai turi būti mokami bent kartą per metus, nereiškia, kad sumokėtas įnašas gali būti laikomas susijusiu su konkrečiu 12 mėnesių laikotarpiu. Taip pat negalima teigti, kad Direktyvos 2014/49 10 straipsnio 1 dalyje nustatyta konkreti mokėjimo data, palyginti su 12 mėnesių laikotarpiu.
- 73 Be to, pagal šios direktyvos 10 straipsnio 2 dalį valstybės narės turėtų užtikrinti, kad ne vėliau kaip 2024 m. liepos 3 d. IGS turimi finansiniai ištekliai pasiektų bent 0,8 % jos narių apdraustųjų indėlių sumos tikslinį lygį. Taigi pagal šią direktyvą valstybėms narėms suteikiama didelė diskrecija nustatyti įnašų dydį, be to, galimybė nerinkti įnašų, kai pasiekiamas tikslinis lygis. Galimybės nutraukti įnašų rinkimą po to, kai pasiekiamas tikslinis lygis, taikymas iš tiesų galėtų lemti atvejus, kai įnašai neturėtų būti perkeliama veiklos perkėlimo atveju. Taigi, priešingai, nei teigia Komisija, Direktyvos 2014/49 10 straipsnio 2 dalis negarantuoja, kad visada bus prieinamos lėšos, skirtos perkelti jas į priimančiąją IGS.
- 74 Trečia, yra bendrų ir sisteminių priežasčių taikyti Direktyvos 2014/49 14 straipsnio 3 dalį, kaip ji suformuluota. Iš tiesų toks taikymas suteiktų aiškumo, kiek tai susiję su lėšomis, kurios gali būti pervedamos. Tačiau aiškinimas, pagal kurį ši nuostata turi būti laikoma apimančia mokėjimus, kurie nebuvo atlikti per 12 mėnesių laikotarpį iki perkėlimo, sukeltų tam tikrų neaiškumų ir ji būtų sunku taikyti.
- 75 Ketvirta, Švedijos Karalystė nurodo, kad iš šio sprendimo 67 punkte minėtos 2019 m. rugpjūčio 8 d. EBI nuomonės matyti, jog renkant IGS narių įnašus pagal Direktyvą 2014/49 nevisiškai atsižvelgiama į atsakomybę, kuri gali būti perkelta tarp skirtingų IGS. Iš šios nuomonės taip pat matyti, kad šios direktyvos 14 straipsnio 3 dalyje nenumatyta išsamaus sprendimo dėl lėšų pervedimo ir kad EBI šiomis aplinkybėmis rekomendavo iš dalies pakeisti šią nuostatą. Taigi minėtos nuostatos spragų negalima pašalinti aiškinant galiojančias nuostatas.
- 76 Penkta, Švedijos Karalystė pažymi, kad, kaip matyti iš Komisijos pagrįstos nuomonės, per trijų Baltijos valstybių indėlių garantijų institucijų ir Komisijos keitimąsi informacija 2020 m. spalio mėn. Komisija pabrėžė, kad minėtoje direktyvoje numatytas minimalus suderinimas, kiek tai susiję su įnašų pervedimu. Todėl nagrinėjamos nuostatos negalima aiškinti kitaip, nei remiantis jos formuluote.
- 77 Šešta, visų pirma ji tvirtina, kad, priešingai, nei teigia Komisija, pažodinis Direktyvos 2014/49 14 straipsnio 3 dalies aiškinimas neturi rimtų pasekmių vidaus rinkos sukūrimui. Iš tiesų įnašai, kurie gali būti pervedami pagal šią direktyvą, retai yra tokio dydžio, kad būtų galima laikyti juos esminiais, kad priimančioji IGS galėtų įvykdyti savo pareigas. Taigi tai, kad Švedijos IGS nepervedė įnašų Latvijos IGS, atitinkamai nepadidino pastarosios IGS renkamų įnašų.

78 Antra, jos siūlomas aiškinimas nesuteikia nepagrįstos naudos Švedijos IGS. Šiuo klausimu jis primena, kad, perkėlus *Nordea Bank* veiklą iš Švedijos IGS į Suomijos IGS, Švedijos IGS įnašai buvo perkelti į Suomijos IGS, nes Švedijos IGS gavo įnašus per 12 mėnesių iki šio perkėlimo laikotarpį. Nuoseklus minėtos direktyvos 14 straipsnio 3 dalies taikymas paprasčiausiai lemia skirtingus rezultatus, atsižvelgiant į skirtingas faktines aplinkybes.

– *Teisingumo Teismo vertinimas*

79 Pirmajame prieštaravime Latvijos Respublika, palaikoma į bylą įstojusių šalių, priekaištauja Švedijos Karalystei, kad ši neįvykdė įsipareigojimų pagal Direktyvos 2014/49 14 straipsnio 3 dalį, kai, remdamasi klaidingu šios nuostatos aiškinimu ir taikymu, atsisakė perkelti į Latvijos IGS įnašus, kuriuos *Nordea Bank* sumokėjo Švedijos IGS už indėlius, susijusius su Latvijos filialo veikla, už 12 mėnesių laikotarpį iki šio filialo veiklos perkėlimo į Latvijos IGS.

80 Švedijos Karalystė mano, kad šis atsisakymas nėra įsipareigojimų neįvykdymas, nes pagal Direktyvos 2014/49 14 straipsnio 3 dalį reikalaujama, kad pervedini įnašai būtų sumokėti per 12 mėnesių laikotarpį iki perkėlimo. Kadangi šiuo laikotarpiu *Nordea Bank* nemokėjo jokio įnašo už savo filialo Latvijoje veiklą, šios valstybės narės teigimu, šioje nuostatoje nustatytos sąlygos nebuvo įvykdytos.

81 Pagal Teisingumo Teismo suformuotą jurisprudenciją, aiškinant Sąjungos teisės nuostatą, reikia atsižvelgti ne tik į jos tekstą, bet ir kontekstą ir teisės akto, kurio dalis ji yra, tikslus (2023 m. gruodžio 21 d. Sprendimo *G. K. ir kt. (Europos prokuratūra)*, C-281/22, EU:C:2023:1018, 46 punktą ir jame nurodyta jurisprudencija).

82 Dėl Direktyvos 2014/49 14 straipsnio 3 dalies antros pastraipos formuluotės reikia priminti, kad pagal šią pastraipą, jei kredito įstaiga dalį veiklos perkelia į kitą valstybę narę ir dėl to ta veiklos dalis patenka į kitą IGS, tos kredito įstaigos įnašai, sumokėti per 12 mėnesių iki perkėlimo, išskyrus specialius įnašus, perkeliama į kitą IGS proporcingai perkeltų apdraustųjų indėlių sumai.

83 Iš žodžių junginio „įnašai, sumokėti“ matyti, kad ši nuostata grindžiama prielaida, jog įnašai iš principo buvo sumokėti per šį 12 mėnesių laikotarpį, todėl turi būti pervedti priimančiajai IGS, kai veikla perkeliama į kitą valstybę narę. Šį aiškinimą patvirtina žodis „proporcingai“, pagal kurį nustatytas labai aiškus ryšys tarp įnašų pervedimo ir indėlių garantijos perkėlimo.

84 Taigi šios nuostatos formuluotė neleidžia atmesti galimybes, kad įnašai, susiję su 12 mėnesių laikotarpiu iki perkėlimo, tačiau Švedijos IGS surinkti ne per šį laikotarpį, turi būti pervedti priimančiajai IGS.

85 Dėl Direktyvos 2014/49 14 straipsnio 3 dalies konteksto reikia pažymėti, kad ši nuostata turi būti aiškinama atsižvelgiant į šios direktyvos 10 straipsnio 1 dalį, kurioje nustatyta IGS finansavimo tvarka.

86 Pagal minėtos direktyvos 10 straipsnio 1 dalies antrą pastraipą IGS finansinius išteklius surenka iš įnašų, kuriuos jų nariai turi mokėti bent kas metus. Komisija pažymi, kad iš šios nuostatos matyti, jog narių įnašai į IGS gali būti laikomi atlygiu už indėlių garantiją tam tikrą laikotarpį.

87 Vadinas, su IGS struktūra būtų suderinama tai, kad tam tikros kredito įstaigos veiklos perkėlimo į kitą valstybę narę atveju, taigi ir atsakomybės už apdraustus indėlius perkėlimo šios kitos valstybės narės IGS atveju, atlygis už indėlių garantiją taip pat būtų perduotas priimančiajai IGS.

- 88 Taigi Direktyvos 2014/49 14 straipsnio 3 dalies veiksmingumas reikalauja, kad, siekdama laikytis iš šios nuostatos išplaukiančios pareigos, Švedijos indėlių garantijų institucija turėtų pervesti Latvijos IGS įnašus, kuriuos jai sumokėjo *Nordea Bank* ir kurie susiję su 12 mėnesių iki *Nordea Bank* veiklos perkėlimo į Latvijos IGS, atsižvelgdama į laikotarpius, su kuriais susiję *Nordea Bank* įnašai, o ne į tikslią datą, kada šie įnašai jai buvo sumokėti.
- 89 Žinoma, pagal minėtos direktyvos 10 straipsnio 2 dalį, kurią savo rašytinėse pastabose nurodė Švedijos Karalystė, valstybės narės užtikrina, kad ne vėliau kaip 2024 m. liepos 3 d. IGS turimi finansiniai ištekliai pasiektų bent 0,8 % jos narių apdraustųjų indėlių sumos tikslinį lygį. Todėl valstybės narės gali nuspręsti nerinkti įnašų, jei pasiekiamas tikslinis lygis. Jeigu valstybė narė priimtų tokį sprendimą, šios valstybės narės IGS vienos iš jos narių veiklos perkėlimo į kitos valstybės narės IGS atveju galėtų neturėti jokių perkeltinų įnašų į priimančiąją IGS, nes jis pati nebūtų gavusi jokio įnašo.
- 90 Vis dėlto Švedijos Karalystės siūlomas Direktyvos 2014/49 10 straipsnio 2 dalies aiškinimas suponuoja, pirma, kad yra pasiektas tikslinis lygis, ir, antra, kad nukrypdama nuo principo, pagal kurį kredito įstaiga bent kartą per metus moka įnašą į IGS, kurios narė ji yra, valstybė narė nusprendžia negauti įnašų. Tai, kad tokiu atveju jokio įnašo nebūtų pervesta ir negalėtų būti pervesta per 12 mėnesių iki perkėlimo, yra logiška tokio sprendimo nereikalauti šių įnašų pasekmė ir neturi reikšmės tais atvejais, kai, priešingai, valstybė narė nepriėmė tokio sprendimo ir pareikalavo sumokėti įnašus už 12 mėnesių laikotarpį iki perkėlimo.
- 91 Dėl pagal Direktyvos 2014/49 14 straipsnio 3 dalį siekiamo tikslo reikia pažymėti, kad šia nuostata norima kompensuoti priimančiajai IGS už finansinę riziką, susijusią su kredito įstaigos apdraustųjų indėlių perkėlimu. Šis tikslas patvirtina aiškinimą, kad Švedijos Karalystė turėjo atsižvelgti į laikotarpius, su kuriais susiję *Nordea Bank* sumokėti įnašai, o ne į tikslią mokėjimų datą. Iš tiesų tik šis aiškinimas gali užtikrinti, kad pirminė IGS, kuri nebepatiria rizikos, susijusios su apdraustaisiais indėliais, perkeltais į kitą nei pirminės IGS valstybę narę, nesaugo, kaip yra šiuo atveju, pervestų įnašų, susijusių su 12 mėnesių laikotarpiu iki perkėlimo, vien dėl to, kad jie šiai IGS buvo pervesti po šio laikotarpio.
- 92 Be to, reikia priminti, kad šia direktyva apskritai, kaip matyti iš jos 3 konstatuojamosios dalies, siekiama, pirma, apsaugoti indėlininkus, kai negražinami IGS priklausančioje kredito įstaigoje laikomi indėliai, ir, antra, užtikrinti bankų sistemos stabilumą, vengiant masinio indėlių atsiėmimo ne tik iš sunkumų patiriančios kredito įstaigos, bet ir iš įprastai veikiančių įstaigų, jeigu visuomenė prarastų pasitikėjimą šios sistemos patikimumu (pagal analogiją žr. 2021 m. kovo 25 d. Sprendimo *Balgarska Narodna Banka*, C-501/18, EU:C:2021:249, 51 punktą ir jame nurodytą jurisprudenciją).
- 93 Tik aiškinimu, pagal kurį kredito įstaigos veiklos perkėlimo į kitą valstybę narę atveju IGS, kuri nebepatiria rizikos, susijusios su perkeltais apdraustaisiais indėliais, turi perduoti priimančiajai IGS visus įnašus, kuriuos jai sumokėjo ši kredito įstaiga ir kurie susiję su 12 mėnesių laikotarpiu iki šio perkėlimo, prisidedama prie šio dvejopo tikslo įgyvendinimo, nes jis leidžia priimančiajai IGS gauti atlygį už riziką, susijusią su perkeltais apdraustaisiais indėliais, o tai prisideda prie šios kredito įstaigos finansinio stabilumo ir šiai IGS priklausančių kredito įstaigų indėlininkų apsaugos.
- 94 Galiausiai šį aiškinimą patvirtina Direktyvos 2014/49 37 konstatuojamoji dalis, kurioje kalbama apie visų tą pačią finansinę vietą užimančių įstaigų solidarumą. Iš tiesų į IGS įtraukus naują kredito įstaigą automatiškai padidėja bendra apdraustųjų indėlių suma ir gali būti reikalaujama

mokėti įnašus šiai IGS. Todėl šiai naujai įstaigai atėjus turėtų būti pervedami įnašai, kuriuos ji sumokėjo į pirminę IGS ir kurie susiję su 12 mėnesių laikotarpiu iki perkėlimo, kad ji galėtų solidariai prisidėti priimančiojoje IGS sistemoje.

- 95 Iš to, kas išdėstyta, matyti, kad reikia pritarti pirmajam prieštaravimui ir konstatuoti, kad atsisakiusi perkelti į Latvijos IGS *Nordea Bank* Latvijos filialo pervestas įmokas į Švedijos IGS, susijusias su 12 mėnesių laikotarpiu iki šio filialo veiklos perkėlimo į Latvijos IGS, Švedijos Karalystė neįvykdė įsipareigojimų pagal Direktyvos 2014/49 14 straipsnio 3 dalį.

Dėl antrojo prieštaravimo, susijusio su ESS 4 straipsnio 3 dalies ir vienodo požiūrio principo pažeidimu

– *Šalių argumentai*

- 96 Latvijos Respublika, palaikoma Lietuvos Respublikos, teigia, kad Švedijos IGS atsisakymas perkelti į Latvijos IGS *Nordea Bank* Latvijos filialo sumokėtus įnašus už Direktyvos 2014/49 14 straipsnio 3 dalyje nurodytą laikotarpį prieštarauja lojalaus bendradarbiavimo principui ir vienodo požiūrio principui, nes Švedijos IGS panašioje teisinėje situacijoje pervedė jos iš *Nordea Bank* gautus įnašus į Suomijos IGS pagal Direktyvos 2014/49 14 straipsnio 3 dalį po to, kai *Nordea Bank* buveinė buvo perkelta į Suomiją.
- 97 Švedijos Karalystė atsako: kadangi *Nordea Bank* registruota buveinė buvo perkelta į Suomiją 2018 m. spalio 1 d., o įnašai į Švedijos IGS sumokėti 2017 m. spalio 13 d. ir 2018 m. rugsėjo 28 d., jie buvo sumokėti per 12 mėnesių laikotarpį iki perkėlimo, t. y. nuo 2017 m. spalio 1 d. iki 2018 m. rugsėjo 30 d. Taigi šiuo atveju Švedijos IGS taip pat taikė Direktyvos 2014/49 14 straipsnio 3 dalį, kaip matyti iš jos formuluotės, atsižvelgdama į šios nuostatos taikymą 2017 m. spalio 3 d. Švedijos indėlių garantijų institucijos sprendime. Vadinasi, konstatuotas rezultato skirtumas priklauso tik nuo to, kada buvo atlikti mokėjimai. Taigi Švedijos Karalystė ginčija Latvijos Respublikos teiginį, kad ji veikė nesąžiningai, nors šią nuostatą taikė vienodai.

– *Teisingumo Teismo vertinimas*

- 98 Reikia priminti, kad iš jurisprudencijos matyti, jog bendrosios lojalaus bendradarbiavimo pareigos, kylančios iš ESS 4 straipsnio 3 dalies, pažeidimas gali būti konstatuotas tik jeigu jis susijęs su elgesiu, kuris skiriasi nuo elgesio, sudarančio konkrečių įsipareigojimų pažeidimą, dėl kurio priekaištaujama valstybei narei (2022 m. liepos 14 d. Sprendimo *Komisija / Danija (SKVN Feta)*, C-159/20, EU:C:2022:561, 75 punktas ir jame nurodyta jurisprudencija).
- 99 Kaip savo išvados 80 punkte iš esmės nurodė generalinis advokatas, iš Latvijos Respublikos argumentų, apibendrintų šio sprendimo 96 punkte, matyti, kad antrajame prieštaravime, grindžiamame ESS 4 straipsnio 3 dalies pažeidimu, šie argumentai susiję su Švedijos IGS atsisakymu pervesti *Nordea Bank* Latvijos filialo sumokėtus įnašus už Direktyvos 2014/49 14 straipsnio 3 dalyje nurodytą laikotarpį, t. y. su veiksmis, kuriais pažeidžiamas pastarojoje nuostatoje nustatytas konkretus įsipareigojimas.
- 100 Taigi nereikia konstatuoti ESS 4 straipsnio 3 dalyje numatyto bendro įsipareigojimo neįvykdymo, kuris skiriasi nuo jau konstatuoto konkretesnio Švedijos Karalystės įsipareigojimo pagal Direktyvos 2014/49 14 straipsnio 3 dalį neįvykdymo.

- 101 Latvijos Respublikos argumentas, grindžiamas vienodo požiūrio principo pažeidimu, irgi susijęs su Švedijos IGS atsisakymu perkelti nagrinėjamus įnašus į Latvijos IGS, todėl, kaip savo išvados 81 punkte iš esmės pažymėjo generalinis advokatas, taip pat nereikia konstatuoti atskiro šio principo pažeidimo.
- 102 Atsižvelgiant į tai, kas išdėstyta, reikia atmesti antrąjį prieštaravimą.
- 103 Iš to, kas išdėstyta, matyti, kad reikia konstatuoti, jog atsisakiusi į Latvijos IGS perkelti *Nordea Bank* Latvijos filialo sumokėtus įnašus į Švedijos IGS, susijusius su 12 mėnesių laikotarpiu iki šio filialo veiklos perkėlimo į Latvijos IGS, Švedijos Karalystė neįvykdė įsipareigojimų pagal Direktyvos 2014/49 14 straipsnio 3 dalį.

Dėl bylinėjimosi išlaidų

- 104 Pagal Procedūros reglamento 138 straipsnio 1 dalį iš pralaimėjusios šalies priteisiamos bylinėjimosi išlaidos, jei laimėjusi šalis to reikalavo. Pagal šio Procedūros reglamento 138 straipsnio 3 dalį, jeigu kiekvienos šalies dalis reikalavimų patenkinama, o dalis atmetama, kiekviena šalis padengia savo bylinėjimosi išlaidas, nebent Teisingumo Teismas nusprendžia, kad, be savo bylinėjimosi išlaidų, šalis padengia dalį kitos šalies bylinėjimosi išlaidų, jeigu tai pateisinama atsižvelgiant į nagrinėjamos bylos aplinkybes.
- 105 Nagrinėjamu atveju tiek Latvijos Respublika, tiek Švedijos Karalystė prašė priteisti iš kitos šalies bylinėjimosi išlaidas. Be to, Švedijos Karalystė pralaimėjo bylą dėl Latvijos Respublikos pateikto pirmojo prieštaravimo, o ši – dėl jos antrojo prieštaravimo.
- 106 Todėl reikia nuspręsti, kad Latvijos Respublika ir Švedijos Karalystė padengia savo bylinėjimosi išlaidas.
- 107 Pagal to paties Procedūros reglamento 140 straipsnio 1 dalį, pagal kurią įstojusios į bylą valstybės narės ir institucijos padengia savo bylinėjimosi išlaidas, Estijos Respublika, Lietuvos Respublika ir Komisija padengia savo bylinėjimosi išlaidas.

Remdamasis šiais motyvais, Teisingumo Teismas (pirmoji kolegija) nusprendžia:

- 1. Atsisakiusi į Latvijos indėlių garantijų sistemą (IGS) perkelti *Nordea Bank AB* Latvijos filialo sumokėtus įnašus į Švedijos IGS, susijusius su 12 mėnesių laikotarpiu iki šio filialo veiklos perkėlimo į Latvijos IGS, Švedijos Karalystė neįvykdė įsipareigojimų pagal 2014 m. balandžio 16 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyvos 2014/49/ES dėl indėlių garantijų sistemų 14 straipsnio 3 dalį.**
- 2. Atmesti likusią ieškinio dalį.**
- 3. Latvijos Respublika, Švedijos Karalystė, Estijos Respublika, Lietuvos Respublika ir Europos Komisija padengia savo bylinėjimosi išlaidas.**

Parašai.